

Пратенный-тъ не можалъ да ѝ отговори ни тѣй, ни иначе : — понеже и да е виждалъ даже бояринъ-тъ, не го е гледалъ съ проницателны-тъ очи на едикъ цѣжнѣ дѣщерѣхъ като Невѣнкѣ. Защо, рекла тя, зашто да не можъ да ся прѣсторѣхъ на невидимѣ или малкѣ птичкѣ? да връжнѣхъ и да отидѣхъ въ Търново, да погледамъ тейка си да цѣлувамъ рѣжж-тъ му и да поровѣхъ горещы сълзы на неѣхъ и послѣ пакъ да ся върнѣхъ при любезный-тъ мой съпругъ! — “Ахъ! не! . . . Азъ не бы ти пуснѣлъ никакъ! отговорилъ Святославъ, като не знаѣхъ шо може ти ся случи тамо? Не! друже ты мой, отвърнѣла Невѣнка съ причервяваніе, азъ не можъ нѣто да помислѣхъ за раздѣленіе — о ты можешъ ли? „ — Невѣнка почувствова-ла грѣшкѣ-тъ оправдавала ся на нѣжнѣй си съпругъ съ сълзы, съ усмѣхкы и съ нѣжны цѣлувы.

Ако речешъ читателю, че сега бы трѣбало да опишѣхъ щастіето на младоженцы-тъ, на тѣзи скрѣты-тъ въ тѣмнѣж-тъхъ на гѣстѣ-тъхъ горѣхъ, отъ всичкѣй свѣтъхъ затулены-тъ любовницы, азъ ще ти кажѣхъ, да пыташъ онѣзи които ся наслаждаватъ съ подобно щастіе може ли то да ся искаже и тогазъ да мя осѣждашъ, зашто не съмъ го, описалъ на пѣло и да ся благодаринѣхъ на това шо можъ да ти кажѣхъ. Невѣнка и Святославъ като живѣжнѣли въ своето уединеніе не осѣщали какъ истичало или лѣтѣло врѣме-то, часове-тъхъ и минуты-тъхъ, дни-тъхъ и нощи-тъхъ, недѣли-тъхъ и мѣсецы-тъхъ шо минували тѣхъ въ пустынѣж-тъхъ сливали ся като рѣчны струи, които са не различаватъ въ очи-тъхъ на человекѣ. — Ахъ! Удоволствіа-та на любовь-тъхъ всякога биватъ еднаквы, но и всякога подновены и безброжны. Наша-та хубавица ся проуждала отъ сънь и любила — ставала отъ постелѣхъ-тъхъ — и любила — молила ся на Бога — и любила — и все шо мыслѣла, все шо правѣла было любовь съ който тя на всичко ся наслаждавала. — Сжщото было и съ Святослава, чувства-та и на двамата съставляли въсхытителнѣхъ гармоніѣхъ. Но читателитѣ ни не трѣба да мыслѣтъ че тѣзи любов-